

Muinaisia muistoja

Kirjoitti TAUNO KÖNÖNEN

Troyn, N.H., Delaware-iltamissa 1938 lausui
Einari Kannel.

I osa.

*Kuohuu laine lakkapäinen,
Purjetuuli purtta vie,
Kauas lännen satumaihin
Johtaa korpikansan tie.
Ruotsin salosuomalaiset
Tekee tässä taivaltaan
Katkerimpiin taisteluihin
Tahi uuteen onnelaan.*

*Tää on kansaa katajaista,
Kuulu kultakäkeä,
Epäuskon, kärsimysten
Leimaa kantaa kasvot sen,
Sydän sysimusta täynnä
Katkeruutta kiusojen.*

*Ruotsin korpiin houkuteltiin
Lupauksin runsahin,
Elonpäivät kuvaeltiin
Huolettomin kirkkahin,
Lain ja hengen turva muka
Pyhin ihmisoikeus.
Pian sentään nähtiin kuka
Herra on ja valtiäs.*

*Kateutta, mielivaltaa,
Siinä ihmisoikeus –
Murhat, poltot, vainonkäsi
Vuosisatain valitus –
Vähemmän oikeutta,
Vielä epäiliskö ken.
Tää on meille tuttu laulu
Kautta vuosisatojen.*

*Siksi pursi laihehilla
Kulkee länsirantaa päin.
Edessä on epävarmuus,
Vaarat yhteiskunta voittaa
Vaikeimmatkin vastasäät,
Mielikuvat ihannoittaa,
Kauniit kaukorannat nää.*

*Ihmispyrkimykset tähtää
Parempien aikain taa,
Siksi mustat murheen päivät,
Ylikäydä uskaltaa.
Mitä suurempi on hätä,
Tahdon voima voittaa sen,
Toivon tähti kirkas meissä
Aina pääsee voitollen.*

II osa.

*Saavuttu on vihdoin tänne
Suuren valtameren taa,
Delawaren kunnahille
Kotisijan valmistaa
Suomalainen korven kansa,
Miehet, naiset, lapset sen,
Valita ei vaivojansa.
Työ on lohtu kaipausten.*

*Iskee kuokka karuun maahan,
Kaatuu hongat ryskyen,
Nousee hirsimökki korpeen
Ihmistahtoon taipuen.
Metsämiehet riistan kantaa,
Ahti antaa apuaan,
Toivo kirkas kaukorantaa
Valaisevi loistollaan.*

*Kirkko nousee kunnahalle,
Ajan hengen vaatima,
Kohoo kiitos korkeimmalle
Hengen herkän lausuma.
Lapsuusunelmat näin saavat
Jälleen tunnun entisen,
Mailman lyömät syvät kasvot
Arpeentuvat hiljalleen.*

*Yhteiskunta, lain kaavat
Vakiintuneen muodon saa.
Kukin yhteishyödyksensä
Työtä tehden ponnistaa,
Heimotunto, veljeshenki,
Siinä side ihmisten,
Lohduttaja, avustaja
Yli aikain arkisten.*

*Vuodet vierii, aika rientää,
Harveneepi joukko sen,
Joka merten takaa saapui,
Rohkeasti taistellen.
Uusi polvi kulkee siellä,
Vanha aika takanaan,
Missä kerran korpitiellä
Suomi johti poikiaan.*

*Unelmat ja mielikuvat
Meidät sinne jälleen vei.
Juhlamielin kaunistuvat,
Korven kolkko karu tie
Unohda ei Suomi lastaan,
Eipä vuosisatain taa,
Vaikka olosuhteet vastaan
Hämärinä ponnistaa.*

III osa.

*Me olemme kulkurikansaa
Jo kaukaisten aikojen taa,
Yhä vieläkin elämänhuolet
Meitä lastuina kuljettaa.*

*Kodin rauha on vierasta meille,
Ja kaukainen syntymämaa,
Yhä enemmän mielissämme
Utukuvina kangastaa.*

*Me kuljemme ympäri maata,
Meitä kaipaus johdattaa,
Mi ei koskaan sammua saata
Eikä lepohon uinahtaa.*

*Työn touhussa vierivät päivät
Yks' toistansa seuraten,
Ja unelmat kauaksi jäivät
Kera menneen nuoruuden.*

*Näin kuluvat vuodet ja sadat,
Uusi aika ohjiin saa,
Vaan välkkyvät tähtiradat
Tuhatvuosisista muistuttaa.*

*Kukaties uusi polvi
Meitä muistaa ja tunnustaa
Nämä pienet yhteistyömme
Ja maailmalle mainostaa.*

*Kuten muistamme mekin heitä,
Jotka kätkee vieras maa,
Joiden mennyt elämän taru
Delawarehen johdattaa.*

*Työn kunnia, arvoista parhain,
Kuka liekin tekijä sen,
Hän on voittaja elämän harhain
Ja kansansa kiitoksen.*

(New Yorkin Uutiset 21.6.1938, Siirt.inst:n Arkisto)